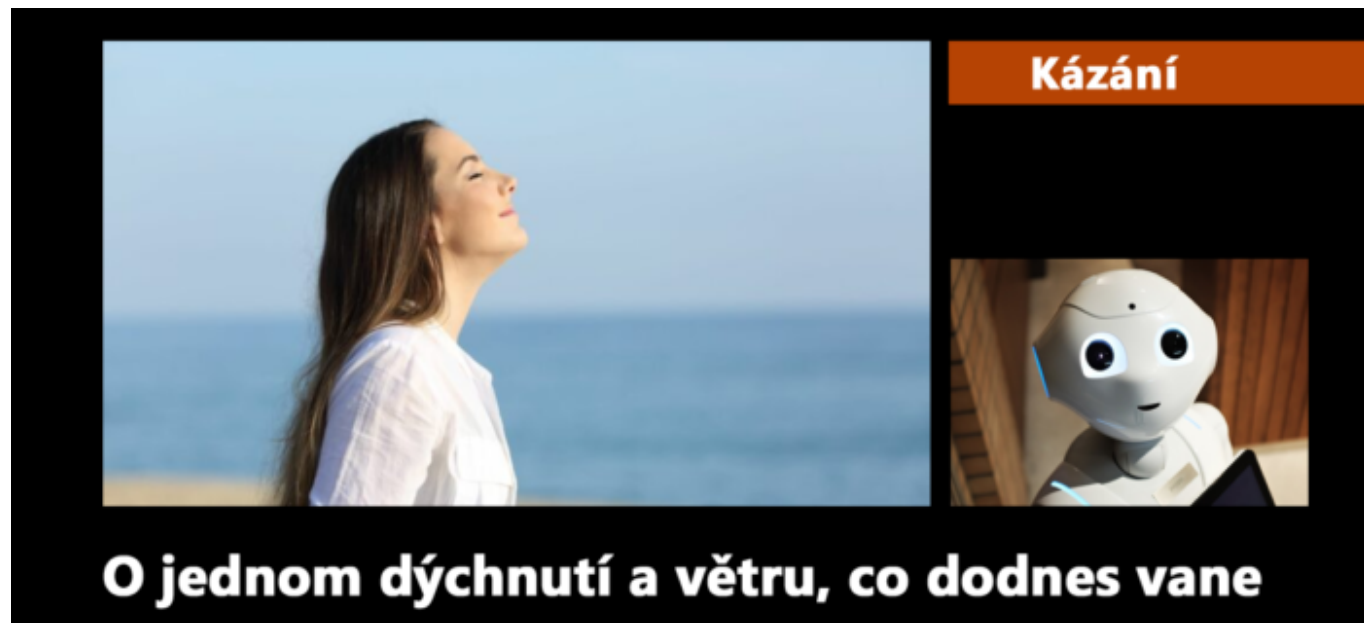

Kázání: 166. O jednom dýchnutí a větru, co dodnes vane

Celý článek si můžete nechat přečíst umělou inteligencí:

[responsivevoice_button buttontext="Přehrát článek" voice="Czech Female"] Umělá inteligence
[/responsivevoice_button]

Kázání

O jednom dýchnutí a větru, co dodnes vane

1. čtení: Žalm 16

- 1 Pamětní zápis ; Davidův. Ochraňuj mě, Bože, utíkám se k tobě!
2 Pravím Hospodinu: „Ty jsi, Panovníku, moje dobro, nad tebe není.“
3 Svatým, těm, kteří jsou v této zemi, pravím , těm vznešeným, jež jsem si oblíbil nade všechno:
4 „Útrapy si rozmnožují, kdo běhají za jinými bohy . Ani trochu krve v úlitbu jim nedám, jejich jméno nepřejde mi přes rty.“
5 Hospodin je podíl mně určený, je můj kalich; můj los držíš pevně, Hospodine.
6 Měřicí provazce mi padly v kraji blaha, moje dědictví je velkolepé!
7 Dobrořečím Hospodinu, on mi radí, i v noci mě moje ledví napomíná.
8 Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese.
9 Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo,
10 neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě.
11 Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho.

2. čtení: Jan 20, 19 - 31

- 19 Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“
20 Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.
21 Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“
22 Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého.
23 Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“
24 Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel.
25 Ostatní učedníci mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebecích a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“
26 Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“
27 Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“
28 Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“
29 Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“
30 Ještě mnoho jiných znamení učinil Ježíš před očima učedníků, a ta nejsou zapsána v této knize.
31 Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřící měli život v jeho jménu.

Sestry a bratři, tak tu máme po čase zase revoluci. Nemyslím teď revoluci politickou, ale

technologickou. Ta poslední byla, tuším, průmyslová v 19. století. To se tenkrát vynalezl parní stroj, začaly jezdit vlaky, v Praze na Petříně se postavila menší kopie Eiffelovky a pomalu a jistě nastala éra splachovacích záchodů.

Celkem vzato se průmyslová revoluce povedla, i když pár vad na kráse by se také našlo. Třeba vynález dynamitu nebo tanku. Taky se spálilo skoro všechno uhlí a tak má teď naše planeta zvýšenou teplotu. Holt každá revoluce má své pro a proti.

Jakpak se asi jednou bude vzpomínat na tu, co právě začíná. Ještě nemá ani pořádný název, ale o slovo se už hlásí velice vehementně. Umělá inteligence! Čekalo se, že někdy nastane její čas, ale že přijde už teď a s takovou razancí, to předvídal málokdo.

Umělá inteligence s přehledem nad lidmi vyhrává šachy, vytváří fotografie k nerozeznání od skutečnosti, píše články do novin a lépe než ten nejlepší lékař vám diagnostikuje případnou chorobu. Experti tvrdí, že do deseti let se změní svět. Spousta oborů lidské činnosti jednoduše zanikne, protože úředníky, žurnalisty, marketéry nebo aťáky nahradí sofistikované shluky čipů.

Že bude mít tahle nejnovější revoluce svá negativa, je nasnadě, jen o nich ještě moc nevíme. Na druhou stranu jistě přinese leccos pozitivního. Zvlášť pro náš Sbor Petra Chelčického. Netušíte co? Jak bych vám to jen řekl...

No, jak známo, najít nového kazatele, když ten starý jde do důchodu, není v dnešní době vůbec snadné. Naproti tomu v blízké budoucnosti nebude nic jednoduššího, než si pořídit kazatele umělého! Vloží se do něj nějaký ten biblický text a on vám během pár vteřin vyplivne kázání jedna báseň. Ušetří se lidská síla a výsledek určitě nebude o nic horší. A kdyby snad někomu chyběla postava za kazatelnou, není problém promítnout si za ní hologram nějakého slavného řečníka, třeba rovnou Petra Chelčického nebo apoštola Pavla. Když revoluce, tak revoluce!

Proč o tom všem mluvím? Potože mám pocit, že revoluce na tenhle způsob už tu jednou byla, ba dokonce ještě stále probíhá.

Vysvětlím. Když se to tak vezme kolem a kolem, my lidé jsme vlastně také něco jako shluk sofistikovaných čipů. Akorát, že se nazývají geny, emoce, inteligence. Můžete namítnout, že přece nejsme žádní roboti. To rozhodně nejsme. Bůh člověka stvořil jako bytost, která se může a má svobodně rozhodovat. Jenže, co si budem povídat, svobodné rozhodování je náročná záležitost. Člověk aby pořád zvažoval, co je dobré a co zlé, co je vhodné a co nevhodné, co se může a co je za hranou.

Uvedu příklad: máme v pokoji panel elektrického topení a k němu ovladač neboli bezdrátový regulátor. Tuhle regulátor odešel tak jsem pořídit nový a jak já nejsem moc na návody, tak jsem to na požadovanou teplotu nějak nastavil, ani nevím jak. Sice panel hřeje, jak má, ale v tom ovladači se pořád vedle nastavené teploty objevuje nějaké sdělení, nejspíš stále dokola hledá kontakt s čidlem ve vysílači uloženém v pojistkové skříni na chodbě. Je z toho chudák tak vyčerpaný, že se mu tužkové baterie vybíjí během pár týdnů.

Takhle nějak je to s námi lidmi. Hledáme kontakt s něčím, co by životu dodalo smysl. Chceme se připojit k nějakému vydatnému zdroji, který by nám zajistil blahobyt, pohodu nebo spokojený život. Snažíme se být v dosahu něčeho, co by nám dodalo energii a pozitivní výhled. Je to ale fuška. Někdy máme pocit, že jsou ty naše baterie docela vybité.

Abychom si tuhle námahu ušetřili, přizpůsobíme se obvykle nějakému většímu silnějšímu zdroji, nějakému větru, který vane a s nímž vanou i lidé kolem nás. O některých lidech se říká, že jsou „kam vítr, tam plášť“, což znamená, že se vždycky bez rozpaků přizpůsobí převládajícím větrům. V jistém

smyslu to platí o každém.

Abychom si ušetřili stále nové a nové hledání, zkoumání a rozhodování, podřídíme se převládajícím větrům kolem nás. Neříkám, že to je a priori něco špatného, spíš to patří k přirozené lidské výbavě. Jací jsme závislí na tom, s jakým větrem jdeme v zádech a jaký vzduch dýcháme. Naše geny, emoce a intelekt potom pracují a tvořivě rozvíjejí jen a právě to, co do sebe necháme vložit. Docela jako v případě umělé inteligence, do níž programátor vloží nějaké zadání.

Někdo se pod vlivem nejružnějších větrů stane nesmlouvavým kariéristou, někdo urputným spotřebitelem, někdo vychytralým povalečem, někdo zásadovým nacionalistou, někdo fikaným populistou, někdo úspěšným konspirátorem, někdo zarputilým konzervativcem, někdo bezbřehým liberálem. Možností, čím být, je takřka nepočítaně a navíc se mohou různě kombinovat.

A teď tedy k té revoluci, která už tu byla a stále probíhá. Před nějakými dvěma tisíci lety skupina ustrašených učedníků po ukřižování svého učitele nejspíš zvažovala, co dál. Jinak řečeno, učedníci zvažovali jakému větru se podřídít a kterým směrem nechat plandat svůj životní plášť.

Petr se svým bratrem a dalšími kolegy už se viděli jak zase spořádaně loví ryby. Matouš jako bývalý výběrčí císařských daní už si nejspíš připravoval daňové formuláře a Šimon Kananejský, zvaný zélóta neboli horlivec, už možná plánoval nějaké nové přepadení či povstání.

Nebýt toho, že se v místnosti najednou zjevil Ježíš, zapadli by všichni do svých bývalých kolejí, protože proti větrům, které nás strhávají, se dá jít jen těžko. „Pokoj vám,“ řekne Ježíš a učedníkům to zní tak neskutečně, jako z jiného světa, protože jestli jim něco právě chybí, pak je to právě pokoj.

Ani my po dvou tisíci letech na tom nejsme o moc lépe, protože i dnes má svět k pokoji zatraceně daleko. Znamená to snad, že má pro nás Ježíš nějakou metodu, jak se upokojit? Třeba nějakou účinnou meditaci nebo modlitbu? Znamená to, že nám přišel poradit, jak se od nepokojného světa odpárat, soustředit se jen a jen sami na sebe a být tak nějak pokud možno v klidu?

Kdepak. Nic takového. „Pokoj vám,“ zopakuje vzkříšený Mistr, „jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Učedníky v tu chvíli muselo napadnout, co to znamená. Jestliže Ježíše Bůh poslal, aby zahájil nový věk v izraelském národě, pak na nich je, aby tenhle nový věk pokoje zavedli po celém světě. Jestliže byl jejich učitel kvůli tomu, co hlásal a jak žil, v nenávisti u mocných a v opovržení lůzou nakonec popraven, jak asi mohou dopadnout oni sami?! Hrozný úkol!

Jenže než učedníci stihli něco namítnout Ježíš na ně dechl: „Přijměte Ducha svatého.“ Skoro to vypadá, jakoby učedníkům přidušeným strachem dával umělé dýchání. V řečtině je pro dech, duch a vítr jedno a totéž slovo. Učedníci se mají nově nadechnout Božího Ducha, který, jak čteme na jiném místě, vane kam chce. A když tedy tenhle Duch vane kam chce, pak to znamená, že všechny naše lidské snahy vanout naopak s převažujícími větry přicházejí zkrátka.

V místnosti, kde se zjevil Ježíš a učedníci se nově nadechli Božího Ducha, se odehrála ona revoluce, která pokračuje dodnes. Vítr, který Ježíš svým dýchnutím vyvolal stále vane, obvykle proti převažujícím větrům doby, s nimiž bychom se nejraději svezli. Vane a mění navyké způsoby, odnáší pestré plachty, kterými máme ve zvyku přikrývat naše sobectví a sebestřednost. Bourá domy postavené na písku, v nichž jsme se domnívali být v bezpečí. Odhaluje svět takový jaký je a strhává naše pláště zmítané větry jak se jim zamane.

Na druhou stranu tahle vichřice Ducha ale také léčí, uzdravuje pošramocené vztahy, vytváří nový prostor naději a dorozumění. Stačí tak málo, nadechnout se a nechat se unášet. Že to ale bude makačka si učedníci určitě uvědomovali. Přesto šli do toho. Díky nim není svět jednorozměrný, díky nim se v něm můžeme setkávat s odpuštěním, soucitem a spravedlností.

Ne vždy jsou tyhle hodnoty zřetelně vidět, protože jiných sychravých větrů vane stále dost a dost. Nic to ale nemění na tom, že vítr, kterým Ježíš dýchnul na své učedníky před dvěma tisíci lety, je stále tady, a mění lidi, mění poměry. Záleží jen a jen na nás jestli jsme ochotni se nově nadechnout nebo naopak raději dech zadržíme.

Jedno je jisté, Ježíš do světa posílá nás lidi, umělá inteligence ani nikdo jiný tuhle nebeskou revoluci dělat neumějí.

PeČ

SPCH 16. 4. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)